

Олександр Рубець

Поетична збірка

Стежиною правди

Мене звати Рубець Олександр Миколайович, я народився в мальовничому місті Ромни, що на Сумщині - 18 лютого 1998 року.

У 2004 році пішов у перший клас ЗОШ №11. Маючи неабиякий музичний слух, безмежно закохався у звуки природи: пташині ансамблі, оркестри вітрів та ніжні мелодії квітучих весен... Тож, разом зі шкільними предметами, опановував ази музики, навчаючись в дитячій музичній школі міста Ромни по класу баян, але разом з тим опановуючи домру, фортепіано та гітару.

Після закінчення музичної школи та 9-ти класів загальноосвітньої – у 2013 році перший раз переступив поріг Роменського коледжу Сумського національного аграрного університету, де зустрів справжніх друзів, чудових товаришів, прекрасних педагогів і наставників. Протягом 4-х років був старостою групи, активним учасником художньої самодіяльності, активним учасником різних конкурсів та олімпіад, активним любителем і учасником спорту, а особливо футболу.

Трибуни повністю забиті,
Вболівальників мільйон.
А там всі грають імениті
В битві за дивізіон.

Кожен хто на полі - б'ється,
Радісно кричить фанат.
Після голу хтось сміється.
Воротар як акробат.

Всі на полі в рівних складах.
Шкіра, приналежність, вік.
Грай в близьких собі командах
Жінка ти, чи чоловік.

Знають діти все це змалку
Де офсайд, де кутовий.
Бачить, як зробив помилку
Той гравець, що польовий.

А у нас немає грошей,
Спонсор де? А стадіон?
Граємо лише для себе,
Із нас кожен чемпіон.

У футбол не грають гроші,
А в дворах і на полях.
Нас немає на афіші,
Та футбол у нас в серцях.

Студентські роки надихнули мене на поезію і я саме тоді написав свого першого вірша. Він був про рідну Україну та співочий край, який спіткала біда на Донбасі в 2014 році. Поступово я почав писати про кохання, про побут народу, про красу рідного краю та на інші не менш важливі теми. Свою трудову діяльність розпочав в КП "Ромникомунтепло" РМР. Наразі закінчую Сумський національний аграрний університет і працюю у своєму рідному коледжі РК СНАУ на посаді інженера з охорони праці та за сумісництвом викладачем предмету Основи охорони праці та Охорони праці в галузі, продовжуючи писати вірші котрі я вважаю Божим посланням!

Вірність

Ой, колись це було за морозних ночей
Я стояв і дивився картину
Там собака ішов, з лісу вовк виглядав,
І зустрівшись іклом прикинув.
А над ними туман, десь там місяць палав,
Зорі також, але не світили.
Так стоявши десь там і дивившись на них,
Обімлів, не відразу повірив.
Вовк як демон стояв, а собака ішов,
Не боявшись до нього підходив.
І коли вже дійшов то огледів його,
По своєму йому щось промовив.
Зрозумів я не все, бо собака то був,
Але вовк став не так заглядати.
Часу трохи пройшло, а для мене як мить,
Вовка глядь і нема коло хати.
Люди цілі в селі, бо вожак то вовків,
А із лісу виднілася згряя.
І ніхто не прийшов, і ніхто не напав,
Тільки пса через день вже нестало.
Він любив тих людей, він хотів лиш добра,
До вовків, у той ліс поблукавши.
І знайшовши його, і зустрівши його,
Не хотілося вірити завше.
Пес лежав на землі, вовком вбитий він був
І життя за нас всіх він віддавши
Врятував все село, полюбив всіх людей,
Неподумав за себе ігровий.
І нам треба навчитися жити у пса,
Що за рідних померти готовий!

Наш футбол

Телевизор шумит и орёт,
Гул по улицах ходит ужасный.
Это значит что снова зажжёт,
Наш футбол: он велик и прекрасный.

Вы под свист и гуденье толпы,
Попытайтесь выйти на поле.
И сыграть лишь для нас вы должны,
Показать всем свою силу воли.

И гордится мы будем в тот час,
Не победе, а вашему духу.
Точно будем вам хлопать гордясь,
Лишь за то, что прошли эту вьюгу.

Мы на поле увидим кумиров,
И за них глотки в счастье порвать.
За голкиперов и бомбардиров,
Что за нас продолжают играть.

Нету силы терпеть поражение,
Но когда до конца на ногах.
Мы простим вас за все огорченья,
Что бы дальше вы жили в мечтах.

Нам не важно какой итог матча,
Проиграли, победа, ничья.
Что же скажет в финале докладчик,
Где свисток даст товарищ судья.

Мы увидели битву на поле,
Все мы знаем что битва за нас.
Так чего же не петъ оле-оле,
Нам при каждой игре наших в пас.

Матч идёт и судья как по нотах,
Разрешает играть людям в мяч.
И стоят два койота в воротах,
И на каждый удар есть ловкач.

Мы не видели в сетке движение,
Но затем прозвучал свисток - фол!
Ах, какое же было волнение,
Когда наши вонзили тот гол.

Все мы замерли, резко запели,
И кричали, и пели вовсю.
После матча крича: "Неужели"
За победу пустили слезу!

Вечная любовь

Я тебя полюбил за улыбку,
Ты клялася мне тоже в любви.
Но теперь осознал я ошибку,
А ведь поздно, ведь поздно увы.

Моё сердце в печали страдает,
О тебе не могу позабыть.
Силуэт ночью твой замирает,
Ты скажи, как тебя разлюбить?

Завивает ночная прохлада,
А с деревьев слетает листва.
Лишь увидеть тебя мне отрада,
Посмотреть в голубые глаза.

Заболею быть может тобою,
О тебе буду думать всегда.
Мы не связаны вместе судьбою,
Но любовь между нами жива.

Прекрасне кохання

Я до тебе кохати не вмів,
А без тебе і жити не хочу.
Ти одна варта сотні життів,
Чого варті лише одні очі.

Я б за тебе і душу продав,
Якщо скажеш - пройду через скелі.
Тільки руки твої цілувать,
Обіймати і бути на небі.

Моя доля - твоя назавжди,
Моє серце тебе лиш кохає.
Все життя моє - ти, тільки ти,
Моє тіло без тебе страждає.

Я не хочу і дня бути сам,
Якщо в пекло, то підемо разом.
Я нікому тебе не віддам,
Вся любов наша сяє алмазом.

Покрова

Ми нащадки отаманів,
Наші предки козаки.
Борючи усі кайдани,
Танцювали гопакі.

Повертаючись у курінь,
Випивали по сто грам.
Свою шаблю загостили,
Дали в зуба ворогам.

І пройшовши всі дороги,
З перемогою весь світ.
Даючи всім допомогу,
Проживали сотню літ.

На Покрову у нас свято
Українських козаків.
Так давайте всі завзято
Танцювати гопаків.

Щоб не мали з вами суму,
Щоб не знали з вами бід.
Хай Покрова нас всіх вкриє,
Та розтопить в серці лід!

Рідна вулиця

Я пройду рідненьке місто,
Де нема гучних шосе.
Стадіон, подвір'я чисті,
А вночі сіяє все.

Мій Маяк - моя фортеця,
Де прожив усе життя.
Назавжди в моєму серці,
Та на жаль без вороття.

Я колись там народився,
Навіть зараз там живу.
І ніколи не забуду
Свою вулицю живу.

Тут зробив я перші кроки,
З друзями в футболу грав.
Це були щасливі роки,
Зараз вже дорослим став!

Хоч дитинство вже далеко
Крок за кроком далі йду.
У житті не буде легко,
Та здолаю всю біду.

Головне - дивитись далі,
Про сім'ю не забувать.
Треба жити без печалі
І минуле пам'ятать...

Клятві звички

Пора давно змінити клятві звички,
Не пити, наче то в останній раз.
За це лиш келих підійму водички,
Не хочу чути п'яних я образ.

Палити також всім заборонити,
Ми проти вбивства ненароджених дітей.
Нам їх життя потрібно боронити,
Щоб потім не читати жалісних статей.

Наркотикам немає зовсім місця,
Про них не треба навіть говорить.
Нехай усіх рятує лиш Пречиста,
А ми їм допоможемо прожити.
Образливі слова всі забувати,
Та жити далі без пустих прикрас.
Відразу розпочнемо процвітати,
Без неприємних та болючих фраз.

Дивитися лише на колір шкіри?
За мову, що говорять зневажать?
Пропав наш етикет культури й віри,
Нам треба всі народи поважать.

Пора давно змінити клятві звички,
А їх у нас багато розвелось.
Та вранці встаньте, випийте водички,
Подумайте - ми винні, чи здалось?

Зустріч у парку
Зустрілись якось у парку
Знайомі два сердечка.
Забули смуток та журбу,
Не кажуть ні словечка.

І ось пройшов миттєвий шок,
Вони заговорили.
Немає поблизу пташок,
Раптово відлетіли.

Говорить він:
"Привіт, ти як?"
"Живу без змін,
Один бардак."

"А в тебе зараз як життя?"
Його запитує вона.
Всі промайнули почуття,
І відповів: "Кохаю я..."

"Ти щось сказав?"
"Та ні, то так."
А вітер знав
Розлукам смак.

Пройшла ще мить після розмови.
Мовчання, тиша поміж слів.
Не буде на Землі любові,
Коли в душі не чути спів.

І опустивши очі в землю,
Або піднявши в срібну вись.
Пройшли усе життя даремно,
Ще й поспішаючи кудись.

Навіщо жити у стражданнях,
Ти про кохання розкажи.
Щоб не тонути у бажаннях,
Всі почуття їй покажи.

Запам'ятай, що ти людина,
Тобі весь наш прекрасний світ.
Для того, щоб була родина,
Відразу їй скажи - привіт!

Як починається розмова,
Про вашу долю, почуття.
Скажи лише чотири слова:
"Тебе завжди кохаю я!"

Молитва

Богу я тихенько помолюсь,
Уночі упавши на коліна.
Та в ікону щиро подивлюсь,
Я не хочу бачити руїни.

Помолюся тихо за сім'ю,
Щоб здоровою була родина.
Не забуду матінку свою,
І назавжди в серці Україна.

Помолюсь, щоб не було війни
І без чварів доля обіймала.
Щоб живі були усі сини,
Котрих ця подія поєднала.

Кожен день сумні лиш чути звістки,
Котрі в дім приносять тільки біль.
Хай поперек горла стане кістка,
Тим, хто наш народ вважа за ціль.

Помолюся я тихенько Богу,
Помолюсь за все, що є живе.
Тільки він покаже нам дорогу,
А чи рана з часом заживе?

С новым годом!
За окном метели,
Выпал первый снег.
Что же ты смеёшься
Милый человек?

Может очарован,
Или злой совсем,
И немного скован
Паникой систем?

Где-то загрустилось,
Где-то занесло.
Как-то так случилось,
Боль всю унесло.

И зима красиво
С осенью в обмен.
Принесла игриво
Ветер перемен.

Веселяться люди,
Дети так поют.
Все хотят в салюте
Видеть бой минут.

Мы желаем счастья,
Вот такой указ!
Чтобы все несчастья
Не касались вас!

Різдвяний

Зима лютує надворі,
Сніг барвами сіяє.
Яскраво світять ліхтарі,
Навколо все гуляє.
Завмерло все, така пора,
І пес сидить тихенько.
Щоб не кричала дітвора,
Сказала мила ненька.
А свято вже біжить, луна,
Різдво приносить зірка.
Кружляє фарбами зима,
Заграє десь сопілка.
Сьогодні народився Бог,
Його ми прославляєм,
Немає на душі тривоги,
Лиш в радості співаєм.
Радіє все, вертеп сія,
Спаситель народився.
Відоме всім його ім'я,
Христос на світ з'явився!

Не цураймося рідної землі..

Хай кожен знайде в собі сили,
Сказати правду в одну мить.
Ми мріємо, щоб нас любили,
Коли душа наша болить.

Одному треба гроші, злитки,
В той час, як іншому життя.
Не вірить той, що ці пожитки,
Вважав давно він за сміття.

Людина - це не просто слово.
Це - чуйне серце. Це - душа.
І буде жити той чудово,
Хто Україну поважа!

Але коли вона тікає,
Коли цурається землі.
Без Батьківщини помирає,
Без мови гасне в чужині!

Кінець зими

Кінець зими такий красивий,
Ще так ніколи не було.
Щоб як весною ранок сивий,
А під ногами мертве скло.

Десь вдалині блукає голуб.
Знак честі, миру і добра.
На нас надітий теплий тулуб,
Весняно-зимня пора.

І холод пробирає кості,
І птиць не видно у садах.
Земля ще кутається в постіль,
Та скоро буде у сльозах.

Навколо люди всі сміються,
Чекають масницю, весну.
Під снігом проліски проб'ються,
Земля прокинеться від сну!

Ода Кобзарю!

У нас в Ромнах стоїть Тарас
І всіх оберігає.
Він говорив - настане час
Війна нас поєднає.

Що говорив - те і збулось
У думках, заповіті.
Нам воювати довелось,
А декому горіти.

Нам довелось нести гроби,
Братів, синів ховати.
Ми довели, що не раби
І нас не подолати.

Пройшовши смерті і котли
До Бога закликаєм.
Ти мудрість нашу поверни,
Війну ми проклинаєм.

Ти поверни нам синю даль,
Ти поверни нам долю.
Країну чисту як кришталь,
Незламну нашу волю.

До тебе молимося ми,
Тобі пісні співаєм.
Нам це Тарас заповідав
І ми не забуваєм.

Нездійсненне кохання

Я пам'ятаю твої руки,
Їх ніжність у руці своїй.
Я пам'ятаю твої губи,
Всі поцілунки як із мрій.

І не забуду твої очі,
В яких джерела голубі.
І навіть ті безсонні ночі
Ми всі залишимо собі.

Нам не забути голос, правду,
Ніхто не знає імена.
Ми не терпіли біль та зраду,
Та поміж нами є стіна...

Матуся

З дитинства матуся повчала любові,
З людьми говорила ввічливим будь.
Співала красиво свої колискові,
В житті їх ніколи мені не забудь.

Мені не забути як ніжні руки,
Вночі коли жар протирали чоло.
Які ж при народженні стерпіла муки?
Завжди відчував материнське тепло!

Я знаю тобі було тяжко зі мною,
Одне за одним лиш стояли стіною.
Мене підняли ви удвох із сестрою,
Ми діти твої, ми за тебе горою!

Заповіт

Заплаче світ

Коли скажу останнє слово.

Дощавий гніт,

А на душі моїй чудово.

І я іду

Все боячись на мить спинитись.

Шляхом пройду,

Ніде не зможу зупинитись.

Минає час,

А долі грім - замінить спокій.

Вогонь не згас,

Переді мною рай широкий.

І Бог суддя

Моє майбутнє обирає.

Боюсь вождя,

Що з Аду тихо виглядає.

Мої гріхи

Рахують наче гроші в банку.

Летять віки,

Та не побачу я світанку.

Життя іде

Допоки Богу я молюся.

І я живий,

Своєї смерті не боюся.

Життя в раю,
Якщо кохані люди поруч.
Ми на краю,
Коли ліворуч, чи праворуч.

Не знаю я
Для чого народився в холод.
Свята земля
Мені дарує щастя, солод.

Моя рідня,
Все золото у цьому світі.
Чекаю дня,
Щоб запалати в буйноцвітті.

У серці біль,
Але як поруч всі кохані.
Життєва ціль,
Щоб зацвіли сади духмяні.

Своє ім'я,
Я залишити хочу щире.
Одна сім'я,
Кохання у душі єдине.

Залишайся моя...

Зеленіла весна,
Розквітали сади.
Край дороги одна
Ти ішла в нікуди.

Тебе мрія несла,
Тобі вітер співав.
У нічній цій красі
Я тобі заспівав.

Залишайся моя,
Я кохаю тебе.
Гарний спів солов'я
Лиш до тебе веде.

І настала пора
Коли я не прийшов.
Рахувала це гра?
Але іншу знайшов.

І згадалися слова,
Що тобі говорив.
Хоч зі мною вона,
Я для тебе творив.

Залишайся моя,
Я кохаю тебе
Гарний спів солов'я
Лиш до тебе веде...

Молитва янголу

Мій янголе безсмертний
Храни моє життя
Доки живий, буремний,
Ходжу по світу я.

Доки кохаю щиро
За правду все віддам.
Я хочу тільки миру,
Котрого не продам.

В житті боротись вправно
Здоров'я Боже дай.
Іти вперед відрадно
В кінці знайшовши Рай.

Щоб доля і здоров'я
Зі мною завжди йшли
Забулось слово зброя,
Та біди відійшли.

Якось у верховній будці
Пес кричав в останній раз.
Він сидів в прекрасній шубці,
Не жалів красивих фраз.

Біля нього всі зіваки.
Миші, горобці, коти.
А в палатах лиш собаки,
Треба Тузю стерегти.

На сторожі сидить родич,
В полюванні вірний друг.
Порівну всю ділять здобич,
Контролюють все навкруг.

Дали слово мишенятam,
Що здолають всіх котів.
А котам пообіцяли
Дати мишам всім чортів.

І всі вірять, всі сміються,
Ото зараз заживем.
Миші із котами б'ються,
Пси кричать: "мир збережем."

Ходять свині коло хати
Насміхаючись із них.
У сараї люблять спати,
Та образити слабких.

Із собаками у долі,
І горою ці за них.
Разом всіх держать в неволі
При умовах нелегких.

Тільки горобець побачив,
Тільки горобець почув.
"Краще жити" - він зазначив
І реформу враз відчув.

Всім його на розтерзання
За наклеп, та метушню.
Сів у клітку в наказання
За нечисту маячню.

Ще розкрила клюва курка.
Куд - куда, да куд-куду?
Нею зласувала Мурка
Гордість панського суду.

І задумали вусаті
Будувати хитрий план.
Таргани нам продавали
Білий цукор та тюльпан.

Снігурі із ластівками
Все літали за кордон.
Різними брели стежками
Попиваючи бурбон.

Жити думали як свині,
Та вродились виживать.
Не по тій пішли стежині,
Бо в чужині помирать.

Є мораль у кожній байці,
Де і як життя прожить.
Головне душа велика,
Щоб проблеми пережить.

Щоб запам'ятати хто ти,
Де живеш і народивсь.
Всі верховні нечистоти
Скинуть геть, їх час спинивсь!

Хелловін

В нас хелловін не святкують,
А живуть у ньому.
Злі гримаси всі маскують,
Прикривають втому.

Гарбузів із ліхтарями
Нам давно не треба.
А страшними голосами
Лякає потреба.

Привиди та вовкулаки —
Це колишня влада.
Випили в народі крові
І шиплять, що «зрада!»

Українці ледве дишать,
Петре безсоромний!
За кордон як зомбі лізуть,
Кожен з них бездомний.

Там немає життя з медом,
Там чужі країни.
Кучерявий чорт п'ять років
Будував руїни.

Лиш хелловін залишився,
Та не наше свято.
Як католиком вродився
То святкуй завзято.

А знаешь ли Ты..., что такое любовь?
А знаешь как грустно бывает?
Когда ты один в тишине вновь и вновь,
Вино уже не помогает.

Когда ты не с нами, но вроде живой,
Работа тоску забивает.
Не можешь найти свой душевный покой,
Никто за тобой не скучает.

Внутри тебя боль, а ты прячешь её,
Улыбкою всех согреваешь.
Но как бы слеза не катилась ручьём,
В беде ты всегда помогаешь.

А может и правда, и к чёрту любовь?
Она ведь как роза с шипами.
На сердце от боли течёт моя кровь,
А тело увязло с грехами.

8 березня

Люба жінко! Ти мати, дружина.
І звичайно сестра, та дочка.
Під грудями ти носиш дитину,
У тобі процвітає життя.

Твоя посмішка радісно сяє,
Сенс життя ти на світ принесла.
І без тебе життя не буває,
Я кохаю тебе - ти одна.

І нехай полетять в мене скелі,
І нехай запалає вода.
Я з тобою неначе на небі,
А без тебе сумую щодня.

Ти гарніша самої Венери.
Мама, донька, дружина, сестра.
Я для тебе здолаю пустелі,
Ти прекрасна, жадана, свята.

Моє місто...

Моє місто - славетний Ромен
І про нього я пісню співаю.
Тут я мрію до віку прожити.
Лиш це місто безмежно кохаю!

Мої діти до школи підуть,
Не покинуть рідненького краю.
Всі печалі до них не дійдуть
У нас все буде добре. Я знаю!

За кордоном ми будемо жити,
Та не довго, а так – відпочити.
По музеях там різним ходить,
Щоб нового дізналися діти.

Та назавжди у місто своє
Повертатися будемо разом.
Бо не щастя сидить в чужині
То заслання повічним приказом.

Моє місто - славетний Ромен
І про нього я пісню співаю.
Тут я мрію до віку прожити.
Лиш це місто безмежно кохаю!

РК СНАУ

Назавжди в серці РК СНАУ.
Прекрасний коледж у Ромні.
В часи дощу, жару, туману
Твої світили ліхтарі.

Механіком тут кожен стане,
Таких не знайдеш на Землі.
Я вірю, що пора настане
Ми побудуєм кораблі.

Електрики у нас гаразди,
Та їх уміння треба всім.
Такі майстри потрібні завжди,
Без них ніяк сучасний дім.

А фінансисти всі красиві,
У підрахунках молодці.
Розумні, жваві та кмітливі,
Набиті грішми гаманці.

Тож вам скажу про коледж рідний,
Бо саме тут прекрасний час.
Вести країну у майбутнє,
Це доля кожного із нас.

Судьба

Я может умер телом,
А плоть моя в одре?
Душа в биенье смелом
Возносится к горе.

Я всё же стал суровый,
Из пепла дух воскрес.
Свершил поход крестовый,
Но не встречал чудес.

Я гиб и возвращался,
Я видел ад и рай.
Я много раз прощал Вас
И говорил прощай.

Любил и был любимым,
А стал на век забыт.
Душою неделимым,
Как книги суть раскрыт.

Старался жить по чести,
Но наш закон суров.
Кто сильный - тот нечестен,
А слабый - корм волков.

Теперь сгорели чувства.
И сердце, и душа.
Всё было очень грустно
Любовь мне не нужна...

Но вдруг она явилась,
Вся в новом неглиже.
Та что во снах мне снилась,
Пришла осесть в душе!

Осінь
Осінь зачарує,
Осінь закружляє.
Листям завирує,
Листям застеляє.

Ой куди ти люба
Все метеш до хати.
Чом коли приходиш
Важко покохати?

Не зустріть кохання
З ранньою росою.
Не забути пісню,
Що плила рікою.

Тільки осінь вправно
Листям все встеляє.
Пісня про кохання
Повесні заграє.

Осінь, золотава моя осінь,
Чом сумуєш ти в своїй дорозі?
Чом ридаєш гіркими сльозами,
Та немає злагоди між нами?

Кожен рік приходиш ти блукати,
Змушуєш до весни горювати.
Зачаровуєш людей ночами,
Та окроплюєш усіх дощами.

А я хочу назавжди кохати
І своє кохання зберігати.
Щоб не заважала більше осінь,
Та в очах виднілась чиста просинь.

Я б сказав тобі осінній холод,
Що дощі мені дарують солод,
Тільки віднайди одну жадану,
Вилічи мою душевну рану!

Я живий!

Я живий лиш тоді коли плачу,
Я живий лиш тоді як сміюсь.
Я живий коли хочу і бачу,
Я живий доки Богу молюсь

Я живий коли мрію щоденно,
Я живий як на сцені стою.
Я живий і живу сокровенно,
Я живим залишусь як помру.

Я живий коли людям потрібний,
Я живий і душа молода.
Я живий, бо живу своєрідно,
Я живий хоч минають літа.

Я живий, бо живе моє слово.
Я живий у серцях і думках.
Я живий як мене пам'ятають
І живим залишусь у віршах!

«Кіт в сметані!»

Соловейко щебетав,
Свин здалеку поглядав.
Пісню жайворон співав,
Кіт собі відпочивав...

Ой ти котику киць-киць,
Чом все ходиш і мурчиш?
Краще, коли поруч Гриць,
Ти прикинься, що вже спиш.

Білі вуса заховай,
Та сметану не тягай.
Як кричатимуть - лягай
І лежи, та не вставай.

Якщо скажуть: "хутко встань",
Мчи хутчіше ніж трамвай.
Оченьтками проглянь
І швидесенько тікай.

Хоч і кажуть у котів
Дев'ять радісних життів.
Та сметани так хотів,
Що за неї посивів!

Моя любовь!

Моя любовь всё так же страстная,
Моя любовь к тебе придёт.
Моя любовь хоть и опасная,
Но всё равно тебя найдёт.

Терзали душу мне сомнения,
Боялся быть всю жизнь один.
И даже не придавал значения,
Когда стоял среди руин.

Но на сердце становится грустно
И пылает в груди пожар.
Моя жизнь станет просто безвкусной
И услышу запах сигар.

Верю я, что всё будет искренне,
Верю я – всё будет классно.
Верю я, что любовь изыскана,
Верю я - любовь прекрасна!

Мне не везёт в любви, ну и что?
Разве я не могу ошибаться?
Ведь опять я надену пальто
И пойду по планете скитаться.

Каждый день буду жить как Ван Гог,
Но надеюсь что так не закончу.
А за мною следит только Бог
И лишь он знает как я окончу.

Путь мятежный пройду весь сполна,
Путь мой праведный преодолею.
А из ада следит сатана,
Я играю в его лотерею.

И надеюсь счастливый конец
У меня будет с милой навеки.
На Земле всех создал нас творец,
Но ведь злость - это ад в человеке!

Алиса

Какое прекрасное имя
И голос Божественный твой.
В тебя как мальчишка влюбился,
Исчез мой душевный покой

Алиса, Алиса, Алиса,
Во сне твоё имя твержу.
Певица, красотка, актриса,
Тебе этот стих возложу.

И хоть расстояние большое -
Любовь не имеет границ.
Дыханье открылось второе,
Не станем рабами столиц.

Мы в разных мирах - это правда
И пусть говорят о нас ложь.
Сломаем любые преграды,
Останется небо и рожь!

Такая жизнь

По воде проплывёт мой кораблик,
Над водой пролетит самолёт.
Я убит, я до нитки ограблен,
И не сплю третью ночь на пролёт.

Я в любви тебе клялся до гроба,
Ну, а ты говорила - живи!
Ждал тебя я всю ночь до озноба,
Но другой тебе клялся в любви.

Ты его приняла как родного,
Ты его целовала во сне.
Я ждал счастья простого, земного,
Ты лишь деньги в далёкой стране.

Ну и пусть! Продавайся коль хочешь!
Я другую, простую найду.
Честь свою навсегда опорочишь,
А я честным пришёл и уйду!

Я бы умер давно,
Только что я оставлю на память?
Коль не вышло кино
Значит сразу на полки отправят.

И не вспомнят как жил,
Позабудут мой тающий облик.
"Что не тем я служил",
За стаканом всем скажет подсобник.

"Нет, ведь он не поет",
Закричит в смуте чей-то ребёнок.
Он ночами не спит
И как я, ждёт любви от девчонок.

"Он не пел, а кричал",
Скажет парень с деньгами и в кресле.
"Но ведь жизнь повидал,
А мы с папиной шеи не слезли..."

"Он боялся любить",
Над могилой прошепчет девчонка.
"А теперь сладко спит,
Я любила его, но тихонько..."

И старик подошёл,
На могилу, где сопли и танцы.
Там покойник лежит,
И танцуют бесовские агнцы.

Он на всех посмотрел,
Все красивы, но запах из серы.
Ведь не зря постарел,
Чтобы видеть людские манеры.

Потускнела душа,
Что не могут они насытится.
И он еле дыша
С места злого сумел удалиться.

Над могилой отец,
Тот что батюшка в простонародье.
Как неистовый лжец
Всё молился за чьё-то здоровье.

Он смотрел что дадут,
Он считал каждый рублик и гривну.
Но придёт страшный суд
И пощады ему ждать наивно!

За спиною друзья,
Всё твердят про себя: "Так и надо!"
У них дома семья,
А мне мол умереть лишь отрада.

Ту что вечно любил
Не придёт, не проводит на веки.
У неё кто-то есть,
Она скажет что "Высохли реки!"

Позабудут меня
Но в далёкую путь провожая.
Скажут: "Всё было зря!
У него жизнь была небольшая."

Но пока я живой,
Мне истории место бронируй.
Как уйду на покой,
Меня словом плохим не травмируй.

Может я не поет,
Мои песни становятся ядом.
Признаёшься в любви?
Так признайся, ведь я ещё рядом!

А які гарні наші села...
Та вже на жаль вони пусті.
Не грає музика весела,
Лиш бур'яни ростуть густі.

Раніше діти там сміялись,
У кожен дім несли листи.
Тепер хати всі посхилялись
І молоді там не знайти.

У селах закривають школи,
А перший клас - це нуль осіб.
Хоч є земля - та люди голі,
Всі за кордоном їдять хліб.

І як же страшно, що це рабство,
Де людям не дають життя.
І в когось ще хвата нахабства
Нас рахувати за сміття.

Але у когось інша думка,
Вони все дякують за щось.
У них лише одна задумка,
Щоб щось погане відбулось.

Та все ж нас більше, ми майбутнє
І не потрібно нам війни.
Ви поверніть народ могутній,
Де живуть села та сини.

Щоб воювали тільки в спорті,
Не доживали, а жили.
На Кримському були курорті,
Сказати, що він НАШ могли!

Ты пойми - он тебя не любит,
Ты пойми - он уйдёт к другой.
Твоё сердце и душу сгубит,
Твои слёзы пойдут рекой.

Для него ты игрушка, кукла,
Наигравшись прогонит прочь.
Не туда твоя жизнь свернула,
Не тому подарила ночь.

Он на утро тебя забудет,
Ему жизнь твоя не нужна
Ты звонка будешь ждать как чуда,
А в ответ одна тишина.

Не поймёшь что была игрушкой,
Не поверишь что только раз.
Не одна у него подружка
И большой словарный запас.

Парень любит девчонок разных,
А ведь милый на вид, простой.
В голове лишь одни соблазны
И такой ещё молодой.

Он обманщик, он вор, любовник,
Не продайся его словам.
По годам он студент и школьник,
Но напишет тысячи драм.

Может я для тебя здесь лишний,
Не услышишь мои слова.
Но вкусив горько-сладкой вишни,
Ты поймёшь кто твоя судьба!

Вибори

Там де шелестить трава,
Де поля буяють.
В літню пору то жнива,
То дощі ганяють.

Нам з Петром робота є,
З рання і до ночі.
А якщо шабашка де
То й вони робочі.

Виліз гарний колосок,
Бур'яни упали.
Тільки чути голосок,
Котрим всіх лякали.

Це не чорт і не бабай,
А наш шеф оратор.
За проблему як згадай,
Зірвеш детонатор.

Як почув директор наш,
Що біда настала.
То провів нам інструктаж,
З'ївши шматень сала.

Як же так, куди йдемо,
Де мої палати?
У полях весь вік живеш...,
Треба в депутати!

Ну сказав він і сказав,
Вранці глядь новини.
Він заявку вже подав
З партії «Свинини»

Ми з Петром почувши це,
Довго не барились.
Думали він нас спасе,
З усіма сварились.

А коли прийшов наш шеф,
У нові палати.
То забув усе життя
Ставши депутатом.

І за нас з Петром забув,
Тільки кістку кинув.
Що все зробить, всіх почув,
Але нас покинув.

Через років п'ять дивлюсь,
Знов повзе до поля.
Подивись хто йде Петрусь,
Депутат Тополя.

Знову партія нова,
Знову заливає.
Гарні в нього всі слова,
Він нас відчуває!

Нумо виберім його,
Хай працює далі.
В бізнесі він ого-го,
Гроші там чималі.

І пройшов наш бізнесмен,
А на благо людям.
Групу нам привіз «Кармен»
І конверта суддям.

Обікрав він знов народ,
Знову лізе в раду.
Третій раз без перешкод
Хочеться у владу.

Партія нова і знов
Говорить те саме.
Головне, що він пройшов,
В раду замість Сави.

Сава хлопець молодець,
Робить все в країні.
Ну, а наш як холодець,
«Слава Україні!»

Вибрали ми кабана
З прізвищем Тополя.
Він уже наївсь сповна,
Буде нам всім воля.

Знову там, аж третій раз,
Він і не старався.
Просто сів у свій літак
За кордон помчався.

Вибирай, не вибирай,
Ось така халепа.
Думали підніме край
Новий наш Мазепа.

Але він підняв карман
Грошима набитий.
Справжнісінький бусурман
На людей сердитий.

Зараз ви електорат,
До людей звертаюсь.
Гарний той лиш кандидат,
Кого не стидаюсь.

І якщо цей чоловік
Чисту совість має.
Проживе свій чесно вік,
За людей згадає.

То такого ви беріть,
Брехуна забудьте.
Той хто хоче вас купить,
Ви гоніть та гудьте.

Пісні не потрібні нам,
Також дискотеки.
Все залишиться для вас,
Ми ж вам не ацтеки.

Продаватись годі вже,
Ми мій друже - люди.
Регіон наш збережуть,
Ті - хто не іуди!

Педагоги

А як багато ви зробили
І турбувались, і любили.
Вам кожну ніч і кожен день
Бажаємо добра лишень

Щоб пізно ви не засипали,
Турботи ваші всі зникали.
А ми любити будем вас,
Допоки живемо цей час.

У навчанні бували двійки,
Та заміняли їх п'ятірки.
Ми не соромимось цього,
Бо вік вчимось як живемо.

І хтось із вас вже не працює,
По декому душа горює.
А в серці пам'ять знов і знов,
Вам наша шана і любов.

Любовь без преград

А я всё ожидаю первый снег,
Ведь с декабрём придёт моя любовь.
Всё это будет как простой забег,
Но для победы надо пот и кровь.

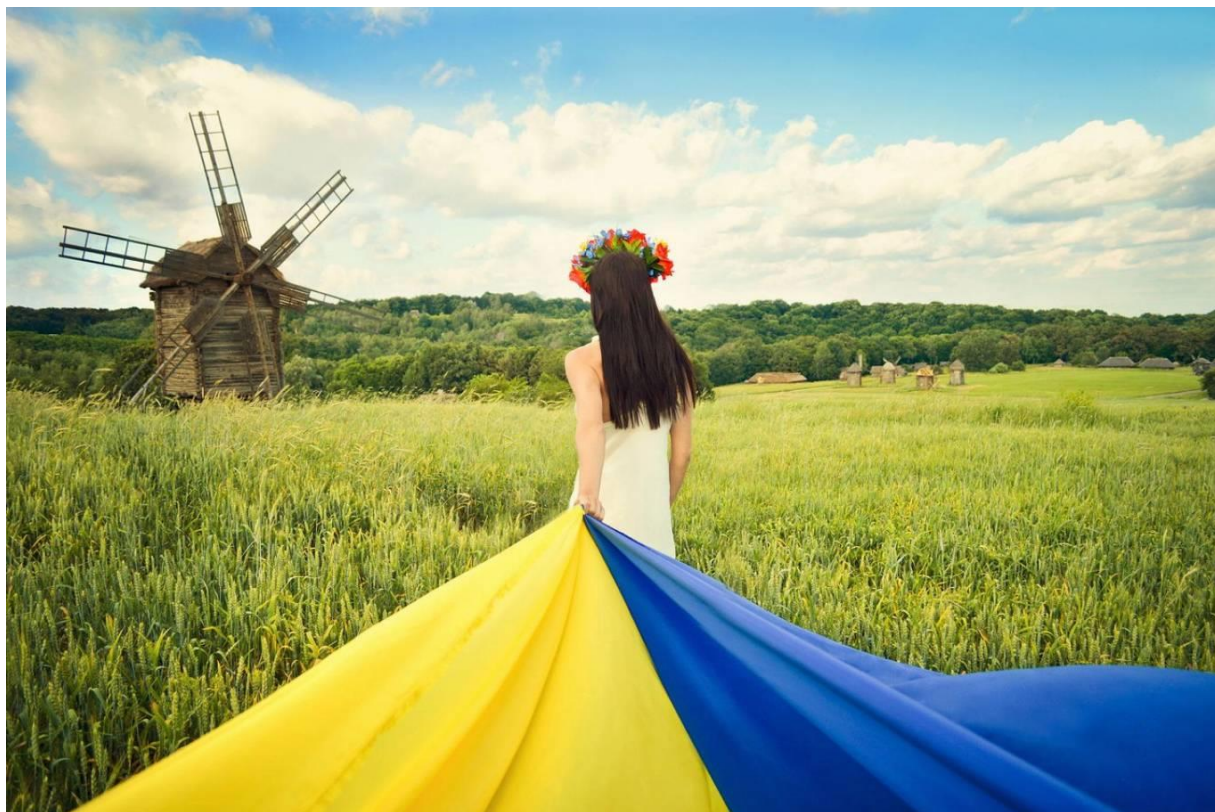
И пусть ты там услышишь "кохам че",
Навек запомни - сердце моё ждёт!
Я ночью помолюся при свече,
И Бог тебя в пустой дали спасёт.

Не нужно говорить что дальний путь.
Возраст, расстояние не властны!
Вселенную так сложно обмануть.
Каждый ожидает своей "казни"!

Ты только в один миг представь судьбу
В которой мы как в море корабли.
Что разошлись ещё на берегу,
А встретится всё так и не смогли...

Всевышний нам создал сотни дорог,
Представь то счастье где лишь ты и я.
Но нужно преступить один порог,
Сказать три слова: "Я люблю тебя!"

*кохам че(kocham się - польский) - люблю тебя.

Где-то город небольшой,
Там гармония, покой.
Живёт девушка сюрприза,
Имя у девчонки Лиза.

Дни и ночи напролёт
То скучает, то поёт.
Каждый день она красива
И ведёт себя игриво.

А глаза её блещут
И любого соблазнят.
Щёчки, губы зачаруют,
В танце волосы флиртуют.

Улыбается как в снах
И живёт в своих мечтах
Хочет что б гулять позвали
На учёбу провожали.

И любили без забот,
Каждый день что б вёл учёт.
Жизнь давалась без сомненья,
Добрым было настроенье!

Солнышко ты, солнышко,
Спрятались зонты.
Парни биты молнией
Дарят ей цветы.

Ты всегда улыбчива,
И чуть-чуть пьяна.
Как кусочек золота,
Как бокал вина.

Каждый день игривая,
Но для своего.
Очень уж ревнивая,
Любишь одного!

Будь всегда счастливая,
Радуй красотой.
Но не будь фальшивая,
Лучше стань женой.

Знаю, будешь мамою,
Лучше не найти!
Солнышко ты, солнышко,
Не сверни с пути!

Рідний коледж

Мій рідний коледж, гарний та простий,
Для всіх охочих двері відкриває.
Він не буває тихий та пустий,
Лиш з вечора до ранку засинає.

Він стінами своїми боронить,
А мудрістю своєю надихає.
І в той момент коли все місто спить,
Він за ніч нові сили набирає.

Всі ми назавжди є одна сім'я
І коледж у житті у нас як ліки.
Ми гордії нести твоє ім'я,
Бо ти знання даруєш нам на віки.

Аграрна Роменщина

Закружляє осінь,
Пролетить печаль.
Неба синя просинь
Відлетить нажаль.
Листопадним ранком
Закружляє лист.
Котрий зі світанком
Полетить на міст.
Всі снопи зібрали
І зерно лежить.
Що ж з плугатарями
Взимку нам робить?
Поки що не знаю,
Але в даний час
Я Вас всіх вітаю,
Це день Ваш і наш!
День для хлібороба,
Тракториста день.
НАУ педагога.
День святих знамень!
Ми, всі Українці,
Наш Роменський край!
Назавжди аграрний
Будь і процвітай!

**Перша
авторська
поетична збірка**

Автор: Рубець О.М.

Редактор: Головченко В.В.

Ромни 2019

